

A Fővárosi Törvényszék a dr. Sz A P ügyvéd () által képviselt Érbetegekért Belgyógyászati és Gyógytorna Kft. (1113 Budapest, Tarcali u. 19.) I. rendű, és N & H Snoplus Inc. (Suite 13, First floor, Oliaji Trade Cent Francais Rachael str., Seychelles Köztársaság) II. rendű felpereseknek a dr. László Ildikó Katalin ügyvéd (1245 Budapest 5., Pf.: 1036) által képviselt Gazdasági Versenyhivatal (1054 Budapest, Alkotmány u. 5., Hiv. sz.: Vj/36-144/2010.) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. évi március hó 5. napján kelt 21.K.29.555/2013/2. számú ítélete ellen a felperes által 4. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott helyen 2013. évi szeptember hó 25. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket arra, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek egyetemlegesen 60.000 (azaz hatvanezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak – az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására – az I.r. felperes 80.000 (azaz nyolcvanezer) forint, míg a II.r. felperes 104.000 (azaz száznégyszáz) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az Egészségügyi Tudományos Tanács (a továbbiakban: ETT) panaszt terjesztett elő az alperesnél, kifogásolva, hogy a Sonomat 4000 elnevezésű hangterápiás eszközt gyártó és forgalmazó társaság hamisan tulajdonít gyógyhatást a készüléknek. Az ETT hivatkozott arra, hogy orvosszakmai körök nem javasolják a bizonyítatlan hatásmechanizmusú készülék alkalmazását. Az alperes a 2012. szeptember 19. napján kelt VJ-36/2010. számú

határozatában megállapította, hogy az egy vállalatcsoporthoz tartozó I. és II. rendű felperes 2008. szeptember 1. és 2011. január 1. között a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot folytatott, amikor egyes kereskedelmi kommunikációkban a Sonomat 4000 elnevezésű termékről, illetőleg az azzal végzett kezelésről nem bizonyított módon, így jogi értelemben valótlanul olyan állítások szerepeltek, hogy azok alkalmasak betegségek megelőzésére, gyógyítására, illetve kezelésére. Ezért az alperes az I. rendű felperest 1.000.000 forint, míg a II. rendű felperest 1.300.000 forint bírság megfizetésére kötelezte.

Az alperes vizsgálta a több helyi lapnál, országos lapnál, illetőleg az interneten elhelyezett reklámok tartalmát, úgyszintén az I. és II. rendű felperes tulajdonosi körét, működését. Részletesen feltárta a kommunikációs események konkrét megjelenési formáját, megfogalmazását és a kijelentések tartalmát és megállapította, hogy a felperesek közlési földrajzilag tagoltan és a médiáknál rendkívül széleskörű kommunikációs üzenetként kerültek a fogyasztók felé sugárzásra. Leírta a kommunikációs üzenetekkel érintett betegségek körét, és elemezte a javasolt terápiát. Az értékesítés bevételi adatai vonatkozásában becslést készített, feltárta a felperesek által forgalmazott, illetőleg szolgáltatásként ajánlott készülékek egészségügyi kezelésekre való alkalmasságát, illetve a készülék forgalomba hozatalára vonatkozó előírásokat is. Megkereste az Egészségügyi Engedélyezési és Közigazgatási Hivatalt (a továbbiakban: EEKH) is, aki szerint a Sonomat 4000 készülék II/a. osztályba sorolt, nem regisztráció köteles orvostechnikai eszköz. Mindezek alapján megállapította, hogy a Sonomat 4000 készülék tekintetében nem áll rendelkezésre olyan tudományos, jogszabályban meghatározott módon végzett, szakhatóság által elfogadott klinikai vizsgálat, amely igazolni tudja a készülék hatásosságáról tett állításokat. Az alperes a felperesek tevékenységének jogszabályi háttérét feltárva megállapította, hogy a felperesek tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot folytattak, valótlanul állították, hogy az áru alkalmas az emberi szervezet működési zavarai vagy rendellenességei gyógyítására. Ennek következtében a vizsgált kommunikáció tartalma nem bizonyított, az eljárás alá vont felperesek magatartása megvalósítja a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (a továbbiakban: Fttv.) mellékletének 17.) pontjában foglaltakat, és ezzel megsértették az Fttv. 3.§-ának (1) bekezdését. A bírságkiszabás körében az alperes figyelembe vette a jogsértés súlyát, összegének meghatározásánál kiindulásként a jogsértő reklámok megjelentetése kapcsán felmerült ismert költségeket. Súlyosító körülményként értékelte a jogsértő kereskedelmi kommunikációk időtartamát, az átlagfogyasztókhoz képest sérülékenyebb, kiszolgáltatottabb fogyasztói kört, a termék bizalmi jellegét, a kereskedelmi gyakorlat felpereseknek való felróhatóságát (a szakmai hatásosság vitatott), továbbá, hogy a tájékoztatások többségében nem kiegészítő kezelésként, hanem önálló kezelésként ajánlották a terápiát (ezzel bizonyos betegek számára a hagyományos kezelések megkezdését késleltették). Az alperes enyhítő körülményként értékelte, hogy a felperesek az újabb klinikai vizsgálatok lefolytatása érdekében engedély iránti kérelmet nyújtottak be az ETT-hez.

A felperesek keresetükben elsődlegesen az alperes határozatának megváltoztatását, másodlagosan a bírság mérséklését kérték. A határozat megállapításait nehezen értelmezhetőnek tartották, továbbá kifogásolták, hogy az alperes nem vette figyelembe a

Debreceni Orvostudományi Egyetemen (a továbbiakban: DOTE) klinikájának szakvéleményét. Álláspontjuk szerint a DOTE-n végzett klinikai vizsgálatok eredményéből kiolvasható, hogy a Sonoterápiás eljárás milyen hatással van az érrendszerre, az érfali megbetegedésekre. Hivatkozásuk szerint a korabeli hatályos magyar jogszabályok nem írták elő kötelezően a klinikai vizsgálatok elvégzését. Vitatták az ÁNTSZ ETT hatáskörét, kifogásolták az eljárását. A CE minősítés kapcsán utaltak arra, hogy a vonatkozó jogszabályok alapján jogszerűen kapta meg a készülék a minősítést. Kifejtett érveik szerint nem folytattak tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot, jóhiszeműek voltak, az elvárható gondossággal jártak el a készülék klinikai vizsgálatakor, illetve reklámozása során is. A bírság kiszabás körében utaltak arra, hogy az alperes megsértette a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996.évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 78.§-ának (3) bekezdésében foglaltakat, mivel figyelmen kívül hagyta a releváns bizonyítékokat és nem az eset összes körülményeire tekintettel határozta meg a bírság összegét.

Az alperes lényegében a határozati álláspontját fenntartva kérte a kereset elutasítását. Kifejtette, hogy a töretlen bírói gyakorlat a felperesek kötelezettségévé teszi a bizonyítékok szolgáltatását, azok elmaradása, továbbá elégtelensége releváns a kereskedelmi gyakorlat megítélése során. A tájékoztatások közreadása esetén a felpereseknek volt kötelessége állításaik valóságtartalmát igazolni, az ezeknek az igazolására szolgáló okiratoknak pedig már az eljárás megkezdésekor rendelkezésre kellett állniuk. A bírságösszeg tekintetében hivatkozott arra is, hogy annak összege jogszerű, a jogszabályokkal összhangban álló.

Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetét elutasította. Megállapította, hogy az alperes a feltárt tényállásból megalapozottan vonta le következtetéseit. Hangsúlyozta, hogy a versenyhivatali eljárás tárgya kizárólag a perbeli készülékre vonatkozó tájékoztatás, illetve a kezelésekhöz kapcsolódó kereskedelmi kommunikáció, valamint a reklám-állítások megítélése a hatályos jogszabályok alapján, minden más szakmai érdeksérelem vagy felperesi előadás nem képezi a per tárgyát. A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 164.§-a alapján kifejtette, hogy a felperesek által közzétett tájékoztatások, hirdetések, internetes honlapon található leírások alkalmasak voltak a fogyasztók megtévesztésére, ezzel ellenkezőt a felperesek sem a közigazgatási eljárásban, sem az elsőfokú eljárás során - erre történő felhívás ellenére - sem bizonyítottak. Nem igazolták, hogy az eljárás során vizsgált készülékkel és kezelésekkal kapcsolatos, alperesi határozatban részletesen feltüntetett állítások valósak és megalapozottak. Miután a készülékről, illetőleg a kezelésekről a fogyasztókhoz közvetlenül eljuttatott tájékoztatás valamennyi esetben azt közvetítette a fogyasztók felé, hogy a készülékkel végzett kezelések alkalmasak bizonyos betegségek vagy az emberi szervezet működési zavarai vagy rendellenességei gyógyítására, vagy az egészség helyreállítására, ezért a tisztességes kereskedelmi gyakorlatnak az Fttv. értelmében elengedhetetlen feltétele, hogy az állítások tudományosan megalapozottak legyenek. Ellenkező esetben a kommunikáció útján megvalósuló gyakorlat tisztességtelen, vagy megtévesztő. Az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy az alperes a határozatában konkrét idézetekkel tüntette fel azokat az állításokat, amelyek a betegséget, illetve tünetcsoportot felsorolva sugallják a fogyasztó felé azt, hogy

a készülék igénybevétele esetén ezek a panaszok megszűnnek vagy megszűnhetnek. Az a tény, hogy a DOTE bizonytalan körülmények és feltételek között klinikai vizsgálatot folytatott le, úgyszintén a különböző dokumentumok, így a fogyasztói vendégkönyvi beírások nem tekinthetők olyan tudományos megalapozottságú bizonyítékoknak, amelyek alapján a felperesi tájékoztatóban foglaltak valóságtartalma elfogadható. A felperesek által hivatkozott tudományos közlemény sem alkalmas arra, hogy az alperes által kifogásolt állítások tudományos megalapozottságát cáfolja. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint az alperes helyesen mutatott rá, hogy a készülék hatásossága – a felperesek állításával szemben – tudományosan nem bizonyított, mivel a klinikai vizsgálatot közzétevő publikáció lektori véleménye alapvetően cáfolja a felperesek állítását, a közlemény megállapítását. Helytállóan hivatkozott az alperes arra is, hogy a tájékoztatásokban, állításokban (különösen ha azok a betegség gyógyítására, egészségmegőrzésére vonatkoznak) csak olyan megállapítások tehetők a készülék és kezelés hatásaival kapcsolatban, amelyek tényszerűen bizonyítottak. Egyes tanulmányok, termékekről nyilatkozó fogyasztók tapasztalatai nem tekinthetők tudományos vagy szakmai szempontból igazolt állításnak, ily módon a tájékoztatásban megjelenő, ott erőteljesen sugallt üzenet alkalmas a fogyasztók megtévesztésére. E körben irreleváns, hogy a fogyasztók elégedettek a készülékkel, továbbá az a hivatkozás is, hogy a tájékoztató anyagok minden esetben tartalmazták azt a közlést, amely szerint a készülékkel történő kezelés orvosi ellátást és konzultációt nem helyettesít. A gyógyhatással kapcsolatban kizárólag a tudományos vizsgálattal igazolt, megalapozott állítás tekinthető olyannak, amely nem vezet a fogyasztók megtévesztésére. A reklámokkal, a tájékoztatással a fogyasztók közvetlenül kerülnek kapcsolatba, az átlagfogyasztó a szavaknak a mindennapi életben használatos legnyilvánvalóbb és legkönnyebben értelmezhető üzenetével azonosítja a tájékoztatásban, a reklámban elhangzottakat, ezért a kialakult és töretlen gyakorlat szerint objektív elvárás az, hogy igaz és pontos legyen, és csak egyféleképpen legyen értelmezhető. A perbeli tájékoztatások egyértelműen gyógyhatást sugalltak, ebben a körben alkalmasak voltak a fogyasztók megtévesztésére, alperes tehát jogszerűen járt el amikor megállapította határozatában, hogy a felperesek megsértették az Fttv. 3.§-ának (1) bekezdésében foglaltakat. A bíróság körében kifejtette, hogy a határozatból megállapítható, hogy az alperes kiszabásakor a tisztességtelennek minősített felperesi kereskedelmi gyakorlatot vette figyelembe, az ügyben releváns enyhítő és súlyosbító körülményeket feltárta és határozatában helyesen utalt arra, hogy mit, milyen súllyal értékelt. A tényeket, körülményeket okszerűen mérlegelte, indokairól kellő részletességgel számot adott.

A felperesek fellebbezésükben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, másodlagosan a kiszabott bírság mérséklését kérték. Lényegében a kereseti kérelmükben foglaltakat fenntartva érthetetlennek tartották, hogy az elsőfokú bíróság nem fogadta el a klinikai vizsgálat eredményét a sonoterápia eljárás hatékonyságának bizonyítására. Változatlanul azzal érveltek, hogy a korabeli hatályos jogszabályok nem írták elő kötelezően a klinikai vizsgálatok elvégzését a sonoterápiás módszer alkalmazásához; különböző klinikai hatástanulmányok elvégzését nem kötik a szakmai kollégiumok állásfoglalásához és nem hatalmazzák fel az engedélyező hatóságot, hogy vizsgálati módszereket határozzon meg, illetve a készülék és a módszer felhasználását, alkalmazását, működtetését korlátozza,

illetőleg megtiltta. Az ETT kapcsán előadták, hogy megállapításai nem felelnek meg a valóságnak, mivel nem rendelkeznek tapasztalatokkal a sonoterápiával kapcsolatban. Utaltak arra is, hogy a CE minősítés a korabeli jogszabályoknak megfelelt. Álláspontjuk szerint a becsatolt dokumentációkból egyértelműen kiderül, hogy a Sonoterápiáról állított tények mindenben megfelelnek a valóságnak, kétséget kizáróan bizonyított, hogy a közreadott reklámszövegek megfelelnek a valóságnak. A bírság körében kifejtették, hogy az alperes megsértette a Tpvt. 78.§-ának (3) bekezdésében foglaltakat, nem vette figyelembe, hogy a feltaláló minden lehetséges szakmai módon bemutatta a találmányát, klinikai vizsgálatokat kezdeményezett és folytatott a DOTE-n. Nem vette figyelembe az alperes azt sem, hogy a fogyasztók érdekei nem sérültek.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A lektori vélemény kapcsán utalt arra, hogy a véleményt az érsebészeti szakma hozzáértő képviselői adták. A DOTE klinikai véleményével kapcsolatban visszautalt a határozatában foglaltakra, amely szerint a klinikai vizsgálat bizonytalan körülmények között került lefolytatásra. A készülékre vonatkozó tanúsítvány kapcsán megjegyezte, hogy az a vonatkozó EüM rendelet megsértésével került kiállításra. A bírság körében utalt arra, hogy a készülék tekintetében nem áll rendelkezésre olyan tudományos, jogszabályban meghatározott módon végzett, szakhatóság által elfogadott klinikai vizsgálat, amely igazolni tudja a készülék hatásosságáról tett állításokat. Ennek hiányában minden további, a készülék és a sonoterápiás kezelés hatásosságát igazolni kívánó bizonyíték irreleváns. A Fővárosi Ítéltábla 2.Kf.27.257/2004/5. számú ítéletére utalva kifejtette, hogy a fogyasztói döntések jogszerű befolyásolása esetén a vállalkozásnak már a reklám közzététele előtt rendelkeznie kell olyan egyértelmű vizsgálati eredménnyel, amely állításait mindenben alátámasztja és kétséget kizáróan igazolja. Egy orvostechnikai eszköz hatástani megfelelőségét a klinikai értékelés igazolja, amely a forgalomba hozatal előtt összeállított műszaki dokumentáció része. A DOTE által elvégzett kutatás eredményével kapcsolatban kifejtette, hogy a klinikai értékelés során felhasznált irodalomból nem vezethető le egyértelműen a gyártó következtetése már csak azért sem, mert a kutatás az alsóvégtagi érszűkület ultrahanggal történő kezelésének eredményességének vizsgálatára irányult, míg a felperesek által közzétett reklámanyagokban alsóvégtagi, nyaki, agyi érszűkületben, szívkoszorúér megbetegedésben érelmeszesedéses megbetegedésekben, cukorbeteg érszövődményeiben szenvedő fogyasztóknak ígértek segítséget. Ebből levonható az a következtetés, hogy a felperesek olyan klinikai vizsgálat eredményeit vették alapul, amely nem fedi le teljesen a felperesek által a reklámokban ígért valamennyi problémát. A 2008. május 22-én kiállított tanúsítvánnyal kapcsolatban megjegyezte, hogy a piacfelügyeleti eljárásban megállapításra került, hogy az az EüM rendelet megsértésével került kiállításra. Megjegyezte azt is, hogy az EEKH jogszabályi rendelkezés alapján köteles volt az ETT TUKEB állásfoglalását kérni. A bírság tekintetében utalt arra, hogy a 2005/29-es EK irányelv 12. cikke szerint nem csak a megkövetelt bizonyíték szolgáltatásának elmaradása, hanem a bizonyítékok elégtelen volta is releváns a kereskedelmi gyakorlat megítélése során.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (3) bekezdése szerint eljárva, a felperesi fellebbezés és az alperesi ellenkérelem korlátai között bírálta felül. Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróságnak a Pp. 206.§-ában foglaltaknak megfelelő, a rendelkezésre álló peradatokból levont jogi következtetései minden tekintetben helytállóak és okszerűek; döntésével és annak indokolásával a másodfokú bíróság egyetértett. A felperes fellebbezésében lényegében az elsőfokú eljárásban már előadottakat ismételte meg és az elsőfokú bíróság részéről teljes körűen értékelteken túl nem adott elő semmilyen olyan új tény, körülményt, továbbá olyan javára értékelhető okfejtést, ami az elsőfokú bíróság minden tekintetben jogszerű ítéletének a megváltoztatásával, avagy hatályon kívül helyezésével a fellebbezése kedvező elbírálását eredményezte volna.

Az elsőfokú bíróság a döntése alapjául szolgáló tényállást helyesen rögzítette, a jogsértés körében a kereseti kérelem érvrendszere mentén eljárva az egyes kereskedelmi kommunikációkban megjelent reklámtájékoztatások jogsértő elemeinek összevetését elvégezte, és az e körben tett megállapításai okszerűek voltak; a vitatott anyagi jogszabályokkal összefüggésben pedig részletesen kifejtette jogi álláspontját. A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróságnak a jogsértés körében tett azon végkövetkeztetésével, hogy a gyógyhatással kapcsolatban kizárólag a tudományos vizsgálattal igazolt, megalapozott állítás tekinthető olyannak, amely nem vezet a fogyasztók megtévesztésére. Orvosszakmai, klinikai kutatási eredmények hiányában - csak a felhasználók pozitív tapasztalataira alapítva - gyógyhatást nem lehet ígérni.

A másodfokú bíróság a hasonló tárgyú jogsértések elbírálása során hozott bírósági döntésekre figyelemmel az alperessel és az elsőfokú bírósággal együtt hangsúlyozza, hogy a kereskedelmi vállalkozások tevékenységét jelentősen befolyásoló tényező a reklámozás. Amennyiben a reklámozó - a gyógyhatással kapcsolatban - bármiféle tényközlésbe bocsátkozik, akkor tájékoztatásának a fogyasztói döntést megalapozó lényeges információkat valósághű módon kell tartalmaznia. A reklám ugyanis akkor felel meg a hiteles és pontos tájékoztatás követelményének, ha abból a fogyasztó reális képet tud alkotni az adott reklámozott termékről, illetve az azzal végzett kezelés hatásosságáról. A perbeli esetben a Sonomat 4000 készülék, illetőleg a sonoterápiás kezelések népszerűsítésére irányuló kereskedelmi kommunikáció egyértelműen a gyógyhatás üzenetét sugallta és közvetítette az arra fogékony, az átlagnál érzékenyebb fogyasztói kör felé (határozat III/1.Kommunikáció 17.pont), ugyanakkor a reklámállítások tartalma nem felelt meg a valóságnak. A felperesek sem a közigazgatási eljárásban, sem a bírói felülvizsgálat során a Pp.164.§-ában foglalt kötelezettségük ellenére, erre való felhívásra sem bizonyították, hogy állításaik, mint pl. „az orvostársadalom is elismer”, „a sonoterápiás kezelés a betegek 80-85%-ánál eredményes”, „eredményeit 20 év tapasztalatai igazolják”, „több országban is elvégzett klinikai vizsgálatok egyértelműen bebizonyították”, „bizonyítottan hatásos” megfelelnek a hiteles, pontos és valós tájékoztatás követelményének.

Mivel a felperesi reklámok címzettjei, az átlagosnál is érzékenyebb beteg és a betegségek kezelésére, gyógyítására vonatkozó tájékoztatások iránt fogékonyabb fogyasztók, ezért alapvetően elvárható követelmény az őket érintő tájékoztatástól, hogy abban a készülék és az azzal végzett kezelés hatásosságához elengedhetetlen és klinikailag is igazolt tények és

eredmények közlése teljes körűen megtörténjen, amely követelménynak az alperes által kifogásolt reklámok kétség kívül nem feleltek meg. A felperesek a Pp. 164.§-ának (1) bekezdésében írtaknak megfelelően nem tudták igazolni, hogy a reklámozás időpontjában az általuk nyújtott tájékoztatási gyakorlat alkalmas volt arra, hogy a fogyasztók megtévesztése ne valósuljon meg. Az alperes a fogyasztóknak adott nem megfelelő, orvosszakmailag alá nem támasztott, félrevezető tájékoztatást együttesen értékelte versenyjogsértőnek. A jogsértés megállapíthatóságánál irreleváns volt az a nem vitatott tény, hogy egyébként a vendégkönyvben tett pozitív betegtapasztalatok is rendelkezésre álltak, mert ezek a tudományosan végzett, szakhatóság által is elfogadott klinikai értékelést a perbeli orvostechnikai eszközről, illetve az azzal végzett kezelés hatásosságáról és esetleges eredményességéről nem helyettesíthetik.

A bírság körében az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az alperes mérlegelése a Pp. 339/B.§-ában megfogalmazott követelményeket kielégíti. A bírság összegének meghatározásakor a törvényben meghatározott keretek között kell mérlegelni. A Tpvt. 78.§-ának (1) bekezdése adja meg a bírságkiszabás jogi alapját és a bírság felső keretét. A határozatnak a Tpvt. 78.§-ának (3) bekezdésében foglaltaknak kell megfelelnie. A bírságösszeg megállapításánál a versenyhatóság a Tpvt. 78.§-ában írtak helyes alkalmazásával járt el: határozatában felsorolta mindazokat a súlyosító és enyhítő körülményeket, amelyeket mérlegelése során számba vett. A másodfokú bíróság megítélése szerint a kiszabott bírság nem tekinthető túlzottnak, aránytalannak.

A kifejtettakra figyelemmel a Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján - az indokolás kiegészítésével - helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező felperesek a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése és 82.§-ának (1) bekezdése alapján kötelesek megfizetni az alperes másodfokú eljárásban felmerült költségeit egyetemlegesen, és viselni a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39.§-ának (3) bekezdés b) pontja és 46.§-ának (1) bekezdése szerinti mértékű fellebbezési illetéket külön – külön.

Budapest, 2013. évi szeptember hó 25. napján

Borsainé dr. Tóth Erzsébet sk. a tanács elnöke,
dr. Bacsá Andrea sk. bíró

dr. Rácz Krisztina sk. előadó bíró,

